

 Öfke üzerine bir hikâye

Anais Çok Kızgın

Sophie Martel

Resimleyen
Christine Battuz

Çeviren
Yalçın Varnalı

*Daima yanımda olan ve beni
teşvik eden sevgili annemle
babam Lucie ve Jean-Marie'ye.
Dingin ve güven verici varlığı
için aşkım Pin'e. Samimi
dostlukları için Isabelle, Louise
ve Érika'ya.*

Sophie

Yapı Kredi Yayınları - 4233
Doğan Kardeş - 602

Anais Çok Kızgın
Yazan: Sophie Martel
Resimleyen: Christine Battuz
Özgün adı: Anaïs voit rouge
Çeviren: Yalçın Varnalı

Editör: Ersel Topraktepe
Düzeltili: Aslıhan Dinç

Grafik Uygulama: Süreyya Erdoğan

Baskı: Promat Basım Yayım San. ve Tic. A.Ş.
Sanayi Mahallesi, 1673 Sokak, No: 34 Esenyurt / İstanbul
Sertifika No: 12039

Çeviriye temel alınan baskı: Anaïs voit rouge, Les Éditions Héritage inc. 2009
1. baskı: İstanbul, Ekim 2014
ISBN 978-975-08-3053-2

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2014
Sertifika No: 12334

© Bu eser, Les Éditions Héritage, Saint-Lambert, Canada, J4R 1K5'in bir branşı olan
Dominique et compagnie tarafından ilk kez yayımlanmıştır.
Bu kitabın telif hakları Akan Ajans aracılığıyla alınmıştır.
Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi, No: 142 Odakule İş Merkezi Kat: 3 Beyoğlu 34430 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>

Anais Çok Kızgın

Sophie Martel

Resimleyen
Christine Battuz

Çeviren
Yalçın Varnalı

Yapı Kredi Yayınları

Anaisler bugün taşınıyor.

“Anais, acele et. Nakliyeciler geldi!” dedi annesi.

“Ben gitmek istemiyorum!” diye yanıtladı Anais.

Ancak Anais’in başka seçeneği yoktu. Babası yeni bir iş bulduğu için, başka bir şehre taşınmaları gerekiyordu.

“Artık gitme vakti...” dedi Anais’in babası.

“Haayırırır!” diye bağırdı Anais.

Anais bu yıl anaokuluna başlayacaktı. Bu yeni şehirde kendini çok yalnız hissediyor ve kreşteki arkadaşlarını özliyordu.

Anais okulların açıldığı sabah annesine, “Bu okul çok büyük, ben burada kaybolurum. Üstelik bütün çocuklar benden büyük. Hiç kimseyi de tanımıyorum. Ben okula gitmek istemiyorum!” dedi.

“Yapma Anais, sakın ol!” diye yanıtladı annesi. “Görürsün, çok çabuk yeni arkadaşlar edineceksin.”

Anaokulunda, öğretmen öğrencilere kendisini tanıttı:

“Günaydın, benim adım Luiz.” Sonra, çocukların birbirleriyle tanışması için, “Herkes yanındaki arkadaşına adını ve en sevdiği oyunun hangisi olduğunu söylesin” dedi.

“Merhaba! Benim adım Erika” dedi küçük bir kız Anais’e. “En çok küplerle oynamayı seviyorum. Peki ya sen?”

Anais cevap vermedi. Erika’nın ellerindeki küpleri çekerek aldı ve yüksek sesle bağırmaya başladı.

Sonra koridora doğru kaçtı. Luiz onu bulduğunda merdivenlerin altındaydı.

“Anais, neler oluyor?” diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

“Sınıfa dönmek istemiyorum! Annemi görmek istiyorum” dedi hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak.

Ne öğretmeni ne de anaokulunun müdürü Anais'i ikna etmeyi başarabildi. Hatta telefonla konuştuğu annesi bile. Anais neden bu kadar öfkeliydi?

Akşam, Anais annesine, “Kreşteki arkadaşlarımla olan fotoğraflarıma bakabilir miyim?” diye sordu.

“Anais, fotoğraflar bir kutunun içinde” diye yanıtladı annesi. “Ama onları arayacak vaktim yok. Yemeği hazırlamam ve kardeşinle ilgilenmem gerekiyor.”

“Kutular, hep kutular!” diye bağırdı Anais büyük bir öfkeyle.

Doğruca odasına gitti, kapısını çarptı ve oyuncak bebeğini yere fırlattı. Kardeşi Hugo’nun ağlamaya başladığını duydu.